२०७२ भाद्र ११ शुक्रबार २८-०८-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली "बापदादा" मधुबन

"मीठे बच्चे– अकालमूर्त बाबाको बोल्ने-घुम्ने तख्त यी (ब्रह्मा) हुन्, जब उहाँ ब्रह्मामा आउनुहुन्छ तब तिमी ब्राह्मणहरूलाई रच्नुहुन्छ ।"

प्रश्नः– बुद्धिमान् बच्चाहरूले कुन रहस्यलाई बुझेर राम्रोसँग बुझाउन सक्छन् ?

उत्तरः– ब्रह्मा को हुन् र उनी ब्रह्मा सो विष्णु कसरी बन्छन्। प्रजापिता ब्रह्मा यहाँ छन्, उनी कुनै देवता होइनन्। ब्रह्माले नै ब्राह्मणहरूद्वारा ज्ञान यज्ञ रचेका छन्... यो सबै रहस्य बुद्धिमान् बच्चाहरूले नै बुझेर बुझाउन सक्छन्। घोडे सवार र प्यादा (पैदल सेना) त यसमा अलमलिन्छन्।

गीतः– ओम् नमो शिवाए...

ओम् शान्ति । भक्तिमा महिमा गर्छन् एकको। महिमा त गाउँछन् नि। तर न त उहाँलाई जान्दछन्, न उहाँको यथार्थ परिचयलाई जान्दछन्। यदि यथार्थ महिमा जानेको भए वर्णन अवश्य गर्थे। तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ– उच्चभन्दा उच्च हुनुहुन्छ भगवान्। चित्र मुख्य हो उहाँको। ब्रह्माका सन्तान पनि छन् नि। तिमी सबै ब्राह्मण भयौ। ब्रह्मालाई पनि ब्राह्मणले नै जान्दछन्, अरू कसैले जान्दैनन्, त्यसैले अलमलिन्छन्। यी ब्रह्मा कसरी हुन सक्छन् ? ब्रह्मालाई देखाइएको छ सूक्ष्मवतनवासी। प्रजापिता सूक्ष्मवतनमा हुन सक्दैन। वहाँ रचना हुँदैन। यसमा तिमीसँग धेरै वाद-विवाद पनि गर्छन्। सम्झाउनुपर्छ– ब्रह्मा र ब्राह्मण त छन् नि। जस्तै क्राइस्टबाट क्रिश्चियन अक्षर निक्लेको हो। बुद्धबाट बौद्धी, इब्राहमबाट इस्लामी। त्यस्तै प्रजापिता ब्रह्माबाट ब्राह्मण प्रख्यात छ। आदिदेव ब्रह्मा, वास्तवमा ब्रह्मालाई देवता भन्न सकिँदैन। यो पनि गलत हुन्छ। जसले आफूलाई ब्राह्मण कहलाउँछन्, उनीहरूसँग सोध्नुपर्छ ब्रह्मा कहाँबाट आउनुभयो ? यो कसको रचना हो। ब्रह्मालाई कसले रचना गर्नुभयो ? कहिल्यै कसैले बताउन सक्दैन, जान्दै जान्दैनन्। यो पनि तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ– शिवबाबाले जुन रथमा प्रवेश गर्नुहुन्छ, यी उनै आत्मा हुन्, जो कृष्ण, राजकुमार बनेका थिए। ८४ जन्मपछि यी ब्रह्मा बनेका छन्। जन्मपत्रीको नाम त यिनको आफ्नो अलग्गै छ किनकि हुन् त मनुष्य नै। फेरि यिनमा प्रवेश गरेर यिनको नाम ब्रह्मा राखिदिन्छु। यो पनि बच्चाहरूले जान्दछन्– यिनै ब्रह्मा, विष्णुका रूप हुन्। नारायण बन्छन् नि। ८४ जन्मको अन्त्यमा पनि साधारण रथ छन्। हरेक आत्माको शरीर उसको रथ हो। अकालमूर्तको बोल्ने-घुम्ने तख्त हो। सिक्खहरूले फेरि त्यो तख्त बनाइदिएका छन्। त्यसलाई अकालतख्त भन्दछन्। अकाल तख्त त यी सबै हुन्। आत्माहरू सबै अकालमूर्त हुन्। उच्चभन्दा उच्च भगवान्लाई रथ त चाहिन्छ नि। रथमा प्रवेश भएर ज्ञान दिनुहुन्छ। उहाँलाई नै ज्ञानका सागर भनिन्छ। रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्तको ज्ञान दिनुहुन्छ। ज्ञानका सागरको अर्थ कुनै अन्तर्यामी वा जानी जाननहार होइन। सर्वव्यापीको अर्थ भिन्नै हो, जानी जाननहारको अर्थ भिन्नै हो। मनुष्यले त सबैलाई मिलाएर जे आउँछ सो भनिरहन्छन्। अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ– हामी सबै ब्राह्मणहरू ब्रह्माका सन्तान हौं। हाम्रो कुल सबैभन्दा उच्च हो। उनीहरूले देवताहरूलाई उच्च राख्छन् किनकि सत्ययुग आदिमा देवता थिए। प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान ब्राह्मण हुन्छन्– यो तिमी बच्चाहरू सिवाय अरू कसैले जान्दैनन्। उनीहरूलाई थाहा होस् पनि कसरी ? जबकि ब्रह्मालाई सूक्ष्मवतनमा सम्झन्छन्। ती शरीरधारी ब्राह्मण तिमी ब्राह्मणभन्दा अलग हुन् जसले पूजा गर्छन्, विशेष भोजमा जान्छन्। तिमी त कसैको घरमा खास भोजन गर्न जाँदैनौ। ब्रह्माको रहस्य अब राम्रोसँग सम्झाउनुपर्छ। भन, अरू कुरालाई छोडौं, बाबा जसद्वारा पतितबाट पावन बन्नु छ, पहिले उहाँलाई त याद गरौं। फेरि यो कुरा पनि सम्झन्छन्। थोरै कुरामा संशय आयो भने बाबालाई नै छोडिदिन्छन्। पहिलो मुख्य कुरा हो, अल्फ र बे (बाबा र बादशाही)। बाबा भन्नुहुन्छ– म एकलाई याद गर। म अवश्य कोहीमा त आउँछु नि। उनको नाम पनि हुनुपर्छ। उनलाई आएर रच्दछु। ब्रह्माको लागि तिमीलाई सम्झाउने धेरै अक्कल चाहिन्छ। प्यादा, घोडेसवार अलमलिन्छन्। अवस्था अनुसार सम्झाउनुहुन्छ। प्रजापिता ब्रह्मा त यहाँ छन्। ब्राह्मणहरूद्वारा ज्ञान यज्ञ रचिन्छ त्यसैले अवश्य ब्राह्मण नै चाहिन्छ। प्रजापिता ब्रह्मा पनि यहाँ हुनुपर्छ, जसबाट ब्राह्मण बनून्। ब्राह्मणहरूले भन्दछन् पनि, हामी ब्रह्माका सन्तान हौं। सम्झन्छन्– परम्परादेखि हाम्रो कुल चल्दै आउँछ। तर ब्रह्मा कहिले थिए त्यो थाहा छैन। अहिले तिमी ब्राह्मण हौ। वास्तवमा ब्राह्मण उनै हुन् जो ब्रह्माका सन्तान बन्छन्। उनीहरूले त बाबाको कर्तव्यलाई नै जान्दैनन्। भारतवर्षमा मुख्य ब्राह्मण नै मानिन्छ। ब्राह्मणहरूको हो उच्चभन्दा उच्च कुल। ती ब्राह्मणहरूले पनि सम्झन्छन्– हाम्रो कुल अवश्य ब्रह्माबाटै निक्लेको हुनुपर्छ। तर कसरी, कहिले... त्यो वर्णन गर्न सक्दैनन्। तिमीले सम्झन्छौ– प्रजापिता ब्रह्माले नै

ब्राह्मणहरूलाई रच्दछन्, जुन ब्राह्मणहरू नै फेरि देवता बन्छन्। ब्राह्मणहरूलाई बाबा आएर पढाउनुहुन्छ। ब्राह्मणहरूको राजाई हुँदैन। ब्राह्मणहरूको कुल हुन्छ, राजाई (डिनायस्टी) तब भनिन्छ जब राजा-रानी बन्छन्। जस्तै सूर्यवंशी डिनायस्टी। तिमी ब्राह्मणहरू राजा त बन्दैनौ। उनीहरूले जुन भन्छन् कौरवहरू र पाण्डवहरूको राज्य थियो, दुवै गलत हो। राजाई त दुवैको हुँदैन। प्रजाको प्रजामाथि राज्य छ, त्यसलाई राजधानी भनिदैन। ताज छँदै छैन। बाबाले सम्झाउनु भएको थियो– पहिले यहाँ डबल ताजवाला थिए, फेरि सिंगल ताज। यस समय त नो ताज। यो पनि राम्रोसँग सिद्ध गरेर बताउनु छ। जसले राम्ररी धारणा गर्छ उसैले राम्रोसँग सम्झाउन सक्छ। ब्रह्माको बारेमा नै धेरै कुरा सम्झाउनुपर्ने हुन्छ। विष्णुलाई पनि जान्दैनन्। यो पनि सम्झाउनुपर्छ। वैकुण्ठलाई विष्णुपुरी भनिन्छ अर्थात् लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। कृष्ण राजकुमार भएपछि भन्नेछन्– मेरो पिता राजा हुनुहुन्छ। यस्तो होइन कृष्णका पिता राजा हुन सक्दैनन्। कृष्ण राजकुमार कहलाउँछन् भने अवश्य राजाको पासमा जन्म भएको हुनुपर्छ। धनवानको पासमा जन्म लिन्छन् भने राजकुमार कहाँ कहलाउँछन् र ! राजाको पद र धनवानको पदमा रात-दिनको फरक छ। कृष्णको पिताको नाम नै छैन। कृष्णको नाम कति प्रख्यात छ। पिताको उच्च पद भनिदैन। त्यो सेकेण्ड क्लासको पद हो, जो केवल निमित्त बन्छन् कृष्णलाई जन्म दिन। यस्तो होइन कृष्णको आत्माले भन्दा उनले धेरै पढेका थिए। होइन। कृष्ण नै फेरि नारायण बन्छन्। बाँकी उनको पिताको नाम गुम हुन्छ। हुन् अवश्य ब्राह्मण। तर पढाइमा कृष्णभन्दा कम हुन्। कृष्णको आत्माको पढाइ आफ्नो पिताको भन्दा उच्च थियो, त्यसैले त यति नाम हुन्छ। कृष्णका पिता को थिए– यो वास्तवमा कसैलाई थाहा छैन। पछि गएर थाहा हुन्छ। बन्ने त यहाँबाटै हो। राधेको पनि माता-पिता त हुन्छन् नि। तर उनीहरूको भन्दा राधेको नाम धेरै छ किनकि माता-पिता कम पढेका थिए। राधेको नाम उनीहरूको भन्दा उच्च हुन्छ। यो हो विस्तारको कुरा– बच्चाहरूलाई बुझाउनको लागि। सारा आधार पढाइमा छ। ब्रह्माको बारेमा पनि सम्झाउने अक्कल हुनुपर्छ। उनै कृष्ण जो हुन्, उनको आत्माले नै ८४ जन्म भोग्छ। तिमीले पनि ८४ जन्म लिन्छौ। सबै सँगै त आउँदैनन्। जो पढाइमा प्रथम हुन्छन्, वहाँ पनि उनै पहिले आउँछन्। नम्बरवार त आउँछन् नि। यो बडो महीन कुरा हो। कम बुद्धि भएकाले त धारणा गर्न सक्दैनन्। नम्बरवार जान्छन्। तिमी ट्रान्सफर हुन्छौ नम्बरवार। कति लामो क्यू हुनेछ, जो अन्तिममा (विनाशपछि) जानेछन्। नम्बरवार आ-आफ्नो स्थानमा गएर निवास गर्छन्। सबैको स्थान बनेको छ (परमधाममा)। यो बडो अद्भुत खेल हो। तर कसैले बुझ्दैनन्। यसलाई भनिन्छ काँडाहरूको जंगल। यहाँ सबैले एक-अर्कालाई दुःख दिइरहन्छन्। वहाँ त स्वाभाविक सुख हुन्छ। यहाँ छ कृत्रिम सुख। वास्तविक सुख एक बाबाले नै दिनुहुन्छ। यहाँ छ काग विष्टाको समान सुख। दिन-प्रतिदिन तमोप्रधान बन्दै जान्छन्। कति दुःख छ। भन्दछन्– बाबा मायाको तुफान धेरै आउँछन्। मायाले उल्झाइदिन्छ, दुःखको फिलिंग धेरै आउँछ। सुखदाता बाबाको बच्चा बनेर पनि यदि दुःखको फिलिंग आउँछ भने बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू ! यो तिम्रो ठूलो कर्मभोग हो। जब बाबा मिल्नुभयो भने दुःखको फिलिंग आउनु हुँदैन। जो पुरानो कर्मभोग छ त्यसलाई योगबलले चुक्ता गर। यदि योगबल छैन भने सजाय खाएर चुक्ता गर्नुपर्छ। सजाय खाएर पद पाउनु राम्रो होइन। पुरुषार्थ गर्नुपर्छ नत्र फेरि अदालत बस्नेछ। प्रजा त धेरै हुन्छन्। ड्रामा अनुसार सबै गर्भजेलमा धेरै सजाय खान्छन्। धेरै आत्माहरू भड्किन्छन् पनि। कोही-कोही आत्माले धेरै नोक्सान गर्छन्। जब कोहीमा अशुद्ध आत्माको प्रवेशता हुन्छ भने कति हैरान हुन्छन्। नयाँ दुनियाँमा यो कुरा हुँदैन। अहिले तिमी पुरुषार्थ गर्छौ– हामी नयाँ दुनियाँमा जाऔं। वहाँ गएर नयाँ-नयाँ महल बनाउनुपर्छ। राजाहरूको पासमा जन्म लिन्छौं, जसरी कृष्णले जन्म लिन्छन्। तर यति महल आदि सबै पहिलेदेखि नै कहाँ हुन्छन् र ! त्यो त फेरि बनाउनुपर्छ। कसले बनाउँछ ? गायन पनि गरिएको छ– राजाहरूको पासमा जन्म हुन्छ। के हुन्छ त्यो त पछि गएर देख्नेछौ। अहिले नै बाबाले कहाँ बताउनुहुन्छ र ! फेरि त नक्कली नाटक हुन्छ, यसैले केही पनि बताउनुहुन्न। ड्रामामा बताउने कुरा निर्धारित छैन। बाबा भन्नुहुन्छ– म पनि पार्टधारी हुँ। पछिको कुरा पहिले नै जानेको भए त अरू धेरै बताउने थिएँ। बाबा अन्तर्यामी भएको भए त पहिले नै बताउनुहुन्थ्यो। बाबा भन्नुहुन्छ– ड्रामामा जो हुन्छ, त्यसलाई साक्षी भएर हेर्दै जाऊ र साथ-साथै यादको यात्रामा मस्त रहने गर। यसमा नै फेल हुन्छन्। ज्ञान कहिल्यै घटी-बढी हुँदैन। यादको यात्रा नै कहिले कम, कहिले धेरै हुन्छ। ज्ञान त जो मिलेको छ त्यो छ नै। यादको यात्रामा कहिले उमंग रहन्छ, कहिले कम। यात्रा तल-माथि हुन्छ। ज्ञानमा तिमी सिँढी चढ्दैनौ। ज्ञानलाई यात्रा भनिदैन। यात्रा हुन्छ यादको। बाबा भन्नुहुन्छ– यादमा रह्यौ भने तिमी सुरक्षित रहन्छौ। देह-अभिमानमा आएपछि तिमीले धेरै

धोका खान्छौ। विकर्म गरिदिन्छौ। काम महाशत्रु हो, त्यसमा फेल हुन पुग्छौ। क्रोध आदिको बाबा यति कुरा गर्नुहुन्न।

ज्ञानद्वारा या त हुन्छ सेकेण्डमा जीवनमुक्ति या त फेरि भन्छन् सागरलाई मसी बनाए पनि पूरा हुँदैन। त्यस्तै भन्दछन् अल्फलाई याद गर। याद गर्नु केलाई भनिन्छ, यो कहाँ जान्दछन् र! भन्दछन्– कलियुगबाट हामीलाई सत्ययुगमा लैजानुहोस्। पुरानो दुनियाँमा छ दुःख। देखेका छौ– बर्सातमा कति घरहरू ढल्छन्, कति डुब्छन्। बर्सात आदि यो प्राकृतिक प्रकोप पनि हुन्छ। यो सबै अचानक भइरहनेछ। कुम्भकर्णको निद्रामा सुतेका छन्। विनाशको समय जाग्छन् फेरि के गर्न सक्छन्! मर्छन्। धर्ती पनि जोडले हल्लिन्छ। तुफान बर्सात आदि सबै हुन्छ। बम्ब पनि फ्याँक्छन्। तर यहाँ गृह युद्ध पनि थप हुन्छ। रगतको नदी गायन गरिएको छ। यहाँ मारामार हुन्छ। एक-आपसमा केस गरिरहन्छन्। त्यस्तै लड्छन् पनि अवश्य। सबै हुन् अनाथ, तिमी हौ सनाथ। कुनै लडाईं आदि तिमीले गर्नु हुँदैन। ब्राह्मण बनेपछि तिमी धनीका बन्यौ। धनी बाबालाई या पतिलाई भनिन्छ। शिवबाबा त पतिहरूका पति हुनुहुन्छ। सगाइ भएपछि यस्तो पतिसँग कहिले मिलूँ भन्छन्। आत्माहरूले भन्छन्– शिवबाबा, हाम्रो त हजुरसँग सगाइ भइसकेको छ। अब हजुरसँग हामी मिलौं कसरी? कसैले त सत्य लेख्छन्, कसैले त धेरै लुकाउँछन्। सच्चाइसँग लेख्दैनन्– बाबा! मबाट यो गल्ती भयो। क्षमा गर्नुहोस्। यदि कोही विकारमा गिऱ्यो भने बुद्धिमा धारणा हुन सक्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ– तिमीले यस्तो कडा भूल गर्छौं भने चकनाचुर हुन्छौ। तिमीलाई म गोरो बनाउनको लागि आएको छु, तिमी फेरि कालो मुख कसरी गर्छौ। आउन त स्वर्गमा आउँछौ, पाई पैसाको पद पाउँछौ। राजधानी स्थापना भइरहेको छ नि। कोही त हार खाएर जन्म-जन्मान्तर पद भ्रष्ट हुन्छन्। भन्नुहुन्छ– बाबाको पासमा तिमी यो पद प्राप्त गर्न आएका हौ, बाबा (ब्रह्मा) यति उच्च बन्छन्, तिमी बच्चाहरू फेरि प्रजा किन बन्छौं? बाबा गद्दीमा अनि बच्चाहरू दास-दासी बनून्, कति लाज लाग्दो कुरा हुन्छ। पछाडिमा तिमीलाई सबै साक्षात्कार हुन्छ। फेरि धेरै पश्चात्ताप गर्छौ। अनाहकमा यस्तो गरेँ। संन्यासी पनि ब्रह्मचर्यमा रहन्छन्, त्यसैले विकारी सबैले उनका अगाडि शिर निहुराउँछन्। पवित्रताको मान छ। कसैको तकदीरमा छैन भने बाबा आएर पढाउनुहुन्छ फेरि पनि लापरबाही गरिरहन्छन्। याद नै गर्दैनन्। धेरै विकर्म बन्छ।

तिमी बच्चाहरूमा अहिले छ बृहस्पतिको दशा। योभन्दा उच्च दशा अरू कुनै हुँदैन। दशाहरू चक्र लगाइरहन्छन् तिमी बच्चाहरूमाथि। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लिए मुख्य सारः–

१) यस ड्रामाको हर सीनलाई साक्षी भएर देख्नु पर्छ, एक बाबाको यादमा मस्त रहनु छ। यादको यात्रामा कहिल्यै उमंग कम नहोस्।

२) पढाइमा कहिल्यै लापर्बाही गर्नु हुँदैन, आफ्नो उच्च तकदीर बनाउनको लागि पवित्र अवश्य बन्नु छ। हार खाएर जन्म-जन्मान्तरको लागि पद भ्रष्ट गर्नु हुँदैन।

वरदानः– **विश्व कल्याणको भावनाद्वारा हरेक आत्माको सेफ्टीको प्लान बनाउनेवाला सच्चा रहमदिल भव**

वर्तमान समय कति आत्माहरू आफ्नै अकल्याणको निमित्त बनिरहेका छन्, उनीहरूको लागि रहमदिल बन। कुनै योजना बनाऊ। कुनै पनि आत्माको पार्टलाई देखेर स्वयं हलचलमा आउनु हुँदैन, बरू उनीहरूको सुरक्षाको साधन सोच, यस्तो होइन यस्तो त भइरहन्छ, पातहरू त झर्नु नै छ। होइन। आएका विघ्नहरूलाई खत्म गर। विश्व कल्याणकारी वा विघ्न विनाशकको जो टाइटल छ– त्यस प्रमाण संकल्प, वाणी र कर्ममा रहमदिल बन, वायुमण्डललाई चेन्ज गर्नमा सहयोगी बन।

स्लोगनः– कर्मयोगी उही बन्न सक्छ जसले बुद्धिमा अटेन्शनको पहरा दिन्छ।